

og et gustent Følelsesliv!« huggede Balling ind med et Citat, dog uden at antyde noget Anførselstegn, men rullede til Gengæld frygteligt med sine egne Gaaseøjne.

Aron Israel sad atter et Øjeblik og ventede beskedent paa, om de andre skulde have mere at sige. Saa sagde han:

»Er det da egentlig saa slemt for en ung Mand at drømme? Jeg mener . . . faar ikke de største Mennesker deres Værd væsentlig ved deres stærke Drømme? Ja mon overhovedet nogen har udført en Stordaad i Verden uden først at have drømt den . . . drømt den saa ofte og saa levende, at den allerede er bleven en Virkelighed for ham?«

»Gud bevares!« lo Eybert. »Det er en anden Sag! Naar man ikke nøjes med alene at fantasere, men ogsaa formaar at realisere, saa —«

»Ja, — jeg veed dog ikke — er det ogsaa absolut nødvendigt? Jeg mener . . . er der ikke i Drømmen ligesom i Ønsket og Haabet . . . dens Fader og Moder, kunde man maaske sige . . . noget af en Trolddomskraft, der faar Personligheden til at vokse udover sine Grænser, d. v. s. dem, som Opdragelse, Vane, Arv og andre Tilfældigheder har afstukket, — selv hvor den ikke er stærk nok til at sprænge ogsaa Materiens Skranker? Dersom det f. Eks. ikke skulde lykkes Hr. Sidenius at virkeliggøre sine dristige Fantasier . . . hvad jo højst rimeligt er . . . mon de dog derfor ikke kan